

Patriarcha Bułgarii — „powinna być zgoda całego prawosławia na pewne punkty dyskusji; to nie wyklucza, iż pożądane są także kontakty indywidualne celem lepszego wzajemnego poznania się, przewyciężenia wiekowych trudności i pogłębienia wzajemnej przyjaźni, byle by te zbliżenia nie wynaturzyły się we właściwą i ścisłą współpracę, gdyż — od tego momentu — nie mogłyby zyskać aprobaty ani z naszej strony, ani ze strony katolików”.

WSPÓLPRACA KATOLICKO-PRAWOSŁAWNA (SZWECJA).

W Szwecji powstała komisja mieszana złożona z teologów i świeckich Kościoła Katolickiego i Prawosławnego. Celem tej komisji jest koordynacja różnych inicjatyw tych dwu Kościołów na polu akcji społecznej.

W skład komisji wchodzi m. in. ks. Herman Seiler, prezes komitetu ekumenicznego diecezji Sztokholm oraz kapelan irlandzkich emigrantów prawosławnych zamieszkujących Szwecję, Marcin Juhkam.

Spodziewane jest także nawiązanie współpracy ze Szwedzką Radą Kościołów, grupującą w swym łonie niemal wszystkie wspólnoty protestanckie Szwecji.

MAŁŻEŃSTWA MIESZANE Z PRAWOSŁAWNYMI (RZYM).

„Osservatore Romano” opublikował dnia 23 lutego br. dekret Kongregacji dla Kościoła Wschodniego (której przewodniczącym jest sam papież) uznający pełną ważność małżeństw mieszanych zawieranych między stroną katolicką i prawosławną i to zawieranych tylko w obecności kapłana prawosławnego. Wymieniony dekret rozszerza na katolików rytu zachodnio-lacińskiego te ułatwienia, jakie przyznane zostały już wiernym katolikom rytów wschodnich w wyniku decyzji podjętych przez Sobór Watykański II, dnia 21 listopada 1964.

Dekret ten, o niewymiernej doniosłości ekumenicznej, posiada skutki retroaktywne.

Kraków

KS. ALFONS SKOWRONEK

Ks. Stanisław Burzawa, Paryż

SPOTKANIE W CHARTRES NA TEMAT: STARE KOŚCIOŁY W SŁUŻBIE LITURGII POSOBOROWEJ

We wrześniu br. w Chartres miało miejsce kilkudniowe spotkanie przedstawicieli *Centre National de Pastorale Liturgique* i dyrektorów Diecezjalnych Komisji Liturgicznych i Sztuki Sakralnej z konserwatorami, twórcami i sprzedawcami przedmiotów przeznaczonych do kultu z terenu Francji. W wygłoszonych konferencjach poruszono następujące zagadnienia: Liturgia w naszych kościołach, Problem umeblowania kościoła, Funkcjonalność wnętrza, Sztuka współczesna i liturgia itd. Uczest-

nicy odwiedzili także kilka kościołów odbywając dyskusje na miejscu co ułatwiło im powzięcie odpowiednich decyzji praktycznych.

Odnowa życia liturgicznego w Kościele niesie ze sobą nowe wymagania; ochrona zabytków i ich konserwacja wymagają wychowania wiernych i duchownych, a winny też być traktowane z największą odpowiedzialnością przez artystów. Skonstatowano, że znaczną ilość członków Diecezjalnych Komisji Sztuki Sakralnej stanowią na terenie Francji świeccy, którzy interesują się sztuką na co dzień; podkreślono potrzebę sumiennosci i odpowiedzialności, gdy chodzi nie tylko o budowę nowych kościołów, ale także w przystosowaniu starych kościołów do nowych wymagań.

Przyszli księża winni być przygotowani do odpowiedzialności czuwania nad miejscem świętym. Należy im ukazać już w seminarium, że obrzędy święte są uwarunkowane przestrzenią, jakością miejsca i rzeczy, postawą czy gestami ministra. Trzeba im także podkreślić ważność łączności przeszłości z przyszłością. Duchowni zajęci w duszpasterstwie przeprowadzają reformę liturgiczną na powierzonym im terenie, a tym samym przystosowują miejsce święte do wymagań liturgii posoborowej. To ważne i skomplikowane zadanie okaże się w realizacji łatwiejsze, gdy księża będą się interesować problemami sztuki.

Diecezjalna Komisja Sztuki Sakralnej ze swej strony ułatwi księżom zaznajomienie się z tymi problemami przez wydawanie biuletynów, organizowanie zjazdów i wystaw czy wygłaszanie konferencji. Zadaniem Komisji Diecezjalnej jest też skrupulatne informowanie duchownych o nowych dyrektywach wydawanych przez władze kościelne czy państwowe. Należy sobie życzyć, by praca poszczególnych komisji była skoordynowana jak najlepiej, gdyż to ułatwi i przyspieszy przeprowadzenie reformy liturgicznej.

Należy też przypomnieć proboszczom, że odnowa czy przygotowanie miejsca świętego odbywać się winno według przepisów. Prawodawstwo kościelne zastrzega sobie tą dziedzinę i żaden proboszcz nie może dokonywać tych zmian na własną rękę. Jeśli się wychowa należycie tak duchownych jak i świeckich, to uniknie się zbytecznych trudności i konfliktów, gdy chodzi o budowę czy wystrój kościoła. Należy doprowadzić do tego, by w każdym wypadku przed dokonaniem zmiany w kościele konsultować instytucję kościelną.

Przystosowanie wnętrza kościoła do nowej liturgii czy budowa nowego kościoła zgodna z prawodawstwem kościelnym doprowadzi z pewnością do tego, że nasze kościoły tak w miastach jak i na wioskach staną się widocznymi, prawdziwymi i trwałymi znakami Kościoła Chrystusowego tak w oczach wiernych jak i niewierzących.